
BOLETIN OFICIAL

DEL

Obispado de Osma.

SUMARIO.

Circular del Gobierno eclesiástico con una *Real Carta* encargando Rogativas por el feliz alumbramiento de S. M. la Reina.—Encíclica de S. S. en el centenario de S. Anselmo (*continuación.*)—Resolución de la Secretaria de Breves sobre ejecución de Rescriptos de gracia.—Otra de la S. C. de Ritos sobre el uso de cera en lugar de aceite para alumbrar al Santísimo.—Aviso de la Delegación de Cruzada sobre descuentos á las Fábricas.

GOBIERNO ECLESIASTICO SEDE VACANTE

CIRCULAR.

Refrendada por el Excmo. Sr. Ministro de Gracia y Justicia hemos recibido la siguiente *Real Carta de Ruego y Encargo*:

EL REY

«Muy Reverendos en Cristo Padres Arzobispos, Reverendos Obispos, Vicarios Capitulares de las Iglesias de esta Monarquía y Vicario general Castrense:

Habiendo entrado S. M. la Reina, Mi muy amada esposa, en el noveno mes de su embarazo, en debido reconocimiento á la misericordia de Dios por tan gran beneficio, tributándole las más rendidas gracias é implorando su divina asistencia para que la conceda un feliz alumbramiento, Os Ruego y Encargo dispongais

en todas las Iglesias dependientes de vuestra jurisdicción, rogativas y oraciones públicas y generales.

En ello me serviréis, y de la presente, y de lo que en su vista resolváis, daréis aviso á mi Ministro de Gracia y Justicia.

Dada en Palacio á veinticuatro de Mayo de mil novecientos nueve»

YO EL REY.

El Ministro de Gracia y Justicia,

JUAN ARMADA LOSADA.

Al Vicario Capitular de Osma.

En su virtud, secundando gustoso los piadosos y laudables deseos de S. M. el Rey, q. D. g., á la vez que cumpliendo sus soberanas ordenes, Nos hemos puesto de acuerdo con el Ilmo. Cabildo Catedral y con el Muy Ilustre de la Insigne Colegiata de Soria para que en sus respectivas Iglesias se celebrasen, como en efecto se han celebrado, solemnes y públicas *Rogativas* con el fin que se expresa en la preinserta Real Carta. Y por la presente Circular hemos tenido á bien disponer y disponemos, que tambien en todas las Iglesias parroquiales de esta Diócesis se eleven oraciones al cielo y se hagan *Rogativas*, en la forma de costumbre, con el mismo expresado fin, invitando á las respectivas Autoridades locales para asistir á estos religiosos actos.

Asimismo mandamos que en todas las *Misas* tanto rezadas como cantadas, siempre que lo permitan las sagradas Rúbricas, se diga la Oración *Pro muliere praegnante* ó en su defecto la *Pro quacumque necessitate*, en lugar de la que actualmente está mandada en esta Diócesis *De Spiritu Sancto*, hasta que cese la necesidad que motiva esta disposición.

Burgo de Osma 8 de Junio de 1909.

DR. MANUEL MARÍA VIDAL
Vicario Capitular.

LITTERAE ENCYCLICAE

VENERABILIBUS FRATRIBUS PATRIARCHIS PRIMATIBUS
ARCHIEPISCOPIS EPISCOPIS ALIISQUE LOCORUM
ORDINARIIS PACEM ET COMMUNIONEM CUM
APOSTOLICA SEDE HABENTIBUS

PIUS PP. X.

(Prosequitur.)

Haec Nobiscum conquesti, Venerabiles Fratres, non idcirco animum despondetis nec spem omnem abiicitis. Compertum vobis est, quam gravia christiana reipublicae certamina remotiores aetates quamquam huic nostrae dissimiles, attulerint. Qua in re iuverit in Anselmi tempora mentem animumque refferre, quantum ex annalibus constat, sane difficillima. Fuit enim vere dimicandum pro aris et focus, hoc est, pro publici sanctitate iuris, pro libertate, humanitate, doctrina, quarum rerum tutela uni erat Ecclesiae commissa; cohibenda principum vis, quibus commune erat jus et fas omne miscere; extirpanda vitia, excolendae mentes, ad civilem cultum revocandi homines, veteris immanitatis nondum obliti; excitanda cleri pars aut remissius agentis aut intemperantius; cuius ordinis haud pauci, principum arbitrio et pravis artibus electi, horum dominatui tamquam servi subesse atque in omnibus morigerari solerent.

Hic erat rerum status in iis maxime regionibus, quibus in iuvandis maiorem Anselmus operam curamque collocavit, sive doctoris magisterio, sive exemplo religiosae vitae, sive Archiepiscopi ac primatis assidua vigilantia et industria multiplici. Eius namque singularia beneficia in primis expertae sunt Galliae Provinciae ac Britannicae insulae, paucis ante saeculis illae in potestatem redactae Normannorum, hae in sinum Ec-

clesiae receptae. Utraque gens, crebris agitata seditio-
nibus externisque bellis divexata, causam relaxandae
disciplinae, quum principibus eorumque imperio sub-
iectis, tum clero populoque attulerunt.

His de rebus graviter queri numquam destiterunt
eius aevi summi viri, quo in numero vetus Anselmi
magister idemque in Cantuariensi sede decessor, Lan-
francus; at potissimum Romani Pontifices, quorum
unum commemorasse sit satis, invicto animae robore
virum, iustitiae propugnatorem impavidum, Ecclesiae
iurium ac libertatis constantem adsertorem, pervigi-
lem disciplinae cleri custodem ac vindicem, Gregorium
septimum. Horum studia et exempla aemulatus Ansel-
mus, doloris vocem altius attollens, ad suae principem
gentis, qui ipso propinquo et amico gloriari solebat,
haec scribit; *Videtis, mi charissime domine, qualiter mater
nostra Ecclesia Dei, quam Deus pulchram amicam et dilec-
tam sponsam suam vocat, à malis principibus conculcatur;
quomodo ab his, quibus ut advocatis ad tuitionem a Deo
commendata est, ad eorum aeternam damnationem tribula-
tur; qua praesumptione in proprios usus ipsi usurpaverunt
res eius; qua crudelitate in servitutem redigunt libertatem
eius; qua impietate contemnunt et dissipant legem et religio-
nem eius. Qui cum dedignantur Apostolici decretis (quae ad
robur christianae religionis faciunt) esse obedientes, Petro uti-
que apostolo, cuius vice fungitur, imo Christo, qui Petro
commendavit suam Ecclesiam, se probant esse inobedientes....
Omnes namque qui nolunt subiecti esse legi Dei, absque
dubio deputantur inimici Dei (1). Haec Anselmus; cuius
utinam voces pronis auribus excepissent, non modo qui
fortissimo illi principi successerunt, eiusque nepotes,
verum etiam alii reges ac populi, quos tanto amore
complexus est, tot praesidiis communivit ac beneficiis
exornavit.*

Tantum interim abfuit ut in eum excitatae moles-

(1) *Epist.*, lib. III. ep. 65.

tiarum procellae, direptiones, exsilia, conflictationes, praesertim in episcopi munere, virtutis eius nervos eliderent, ut ipsum Ecclesiae atque Apostolicae Sedi arc-
tius devinxerint. Quare ad memoratum Pontificem Pas-
chalem scribens, angustiis pressus curisque distentus:
*non timeo, inquit, exilium, non pauperlatem, non tormenta,
non mortem, quia ad haec omnia, Deo confortante, paratum
est cor meum pro Apostolicae Sedis obedientia et Matris meae
Ecclesiae Christi libertate* (1).—Ad patrocinium et opem
Cathedrae Petri confugit, eo consilio, *ne umquam reli-
gionis ecclesiasticae et apostolicae auctoritatis constantia ali-
quatenus per me aut propter me debilitetur*, prout litteris
datis ad illustres Ecclesiae Romanae antistites duos
ipse significat. Rationem autem causamque subiicit, in
qua pastoralis fortitudinis ac dignitatis conspicua No-
bis eminent nota: *Malo enim mori et, quamdiu vivam, omni
penuria in exilio gravari, quam ut videam honestatem Eccle-
siae Dei, causa mei aut meo exemplo, ullo modo violari* (2).

Ecclesiae igitur honestas illa, libertas, integritas,
tria haec dies noctesque sancti viri obversantur ani-
mo; pro harum incolumitate Deum effusis lacrimis,
precibus, sacrificiis fatigat; his provehendis vires om-
nes intendit et resistendo acriter et patiando viriliter;
haec actione, scriptis, voce tuetur. Ad eam defensio-
nem sodales religiosos, antistites, clorum populumque
fidelem suavibus iisque gravibus excitat verbis, usus
etiam severioribus in eos principes, qui Ecclesiae iura
et libertatem ingenti cum sua suorumque iactura pro-
culcarent.

Nobiles illae sacrae libertatis voces, quum valde
hoc tempore opportunae, tum dignae plane sunt iis,
quos *Spiritus Sanctus posuit episcopos regere Ecclesiam
Dei* (3), ne tum quidem fructu vacuae quum, vel ob in-
termortuam fidem vel collapsos mores vel praesudica-
tas opiniones, obseratis auribus excipiuntur. Ad nos

(1) *Epist.*, lib. III, ep. 73. (2) *Ibid.*, lib. IV, ep. 47. (3) *Act.*, XX, 28.

potissimum, Venerabiles Fratres, uti probe nostis, divina illa monitio refertur; *Clama, ne cesses, quasi tuba exalta vocem tuam* (1); idque maxime ubi etiam *Altissimus dedit vocem suam* (2), per naturae fremitum terrificasque calamitates expresam; vocem *Domini concutientis terram*; ingratham nostris auribus vocem alte insonantem, quod aeternum non sit, nihil esse; *Non enim habemus hic manentem civitatem, sed futuram inquirimus* (3); iustitiae vocem pariterque misericordiae, devias nationes ad recti bonique tramitem revocantis. In huiusmodi publicis infortuniis altius nobis extollenda vox est; grandia fidei documenta non infimis modo inculcanda, sed summis et beate viventibus et gentium arbitris et adscitis in consilia regendarum civitatum; proponendae omnibus firmissimae illae sententiae, quarum veritatem cruentis historia notis confirmavit, cuius generis haec: *Miseros autem facit populos peccatum* (4).—*Potentes autem potenter tormenta patientur* (5); atque item quod est in Ps. II: *Et nunc reges intelligite, erudimini qui iudicatis terram.... Apprehendite disciplinam, ne quando irascatur Dominus, et pereatis de via iusta*. Harum autem comminationum exitus expectandi sunt acerbissimi, quum publica grassatur iniquitas, quum ab iis qui praesunt et a reliquis civibus in eo delinquitur maxime, quod e medio pellitur Deus et a Christi Ecclesia desciscitur; qua ex duplici aversione rerum omnium perturbatio sequitur et infinita prope miseriarum seges quum singulis tum universae reipublicae.

Quod si talium scelerum affines esse silendo et acquiescendo possumus, prout non raro fit etiam a bonis, sacri pastores sibi quisque dicta putent aliisque opportune commendent quae ad potentissimum Flandriae principem ab Anselmo scripta leguntur; «Pre-cor, obsecro, moneo, consulo, ut fidelis animae vestrae, mi Domine, et ut in Deo vere dilecte, ut nun-

(1) ISAI., LVIII, I. (2) Ps., XVII, 14. (3) Hebr., XIII, 14. (4) Prov., XIV, 34. (5) Sap., VI, 7.

quam aestimetis vestrae celsitudinis minui dignitatem, si sponsae Dei et matris vestrae Ecclesiae amatis et defenditis libertatem; nec putetis vos humiliari, si eam exaltatis, nec credatis vos debilitari si eam roboratis. Videte, circumspicite; exempla sunt in promptu; considerate principes qui illam impugnant et conculcant, ad quid proficiunt, ad quid deveniunt? Satis patet; non eget dictu (1).» Quod idem luculentius etiam expressit, pari vi ac suavitate verborum, his ad Balduinum regem Hierosolymitanum scriptis: «Ut fidelissimus amicus precor vos, moneo, obsecro et Deum oro quatenus sub lege Dei vivendo voluntatem vestram voluntati Dei per omnia subdatis. Tunc enim vere regnatis ad vestram utilitatem, si regnatis secundum Dei voluntatem. Ne putetis vobis, sicut multi mali reges faciunt, Ecclesiam Dei quasi domino ad serviendum esse datam, sed sicut advocato et defensori esse commendatam. NIHIL MAGIS DILIGIT DEUS IN HOC MUNDO QUAM LIBERTATEM ECCLESIAE SUAE. Qui ei volunt non tam prodesse quam dominari, procul dubio Deo probantur adversari. Liberam vult esse Deus sponsam suam, non ancillam. Qui eam sicut filii matrem tractant et honorant, vere se filios eius et filios Dei esse probant. Qui vero illi quasi subditae dominantur, non filios, sed alienos se faciunt, et ideo iuste ab haereditate et dote illi promissa exhaeredantur (2).»—Ita e sancto Viri pectore fervidus in Ecclesiam amor erumpit; ita eminent studium libertatis tuendae, qua nihil est magis in gerenda christiana republica necessarium, nihil Deo carius, ut ab eodem egregio Doctore affirmatum est brevi illa et vibranti sententia: *nihil magis diligit Deus in hoc mundo quam libertatem Ecclesiae suae.* Nec est quidquam, Venerabiles Fratres, quo mens animusque Noster pateat apertius, quam verborum quae retulimus crebra usurpatio.

(1) *Epist.*, lib. IV, ep. 12. (2) *Epist.*, lib. IV, ep. 8.

Ab ipso pariter mutuari monita libet ad principes proceresque conversa. Sic enim ad reginam Angliae Matildam scribit: «Si recte, si bene, si efficaciter ipso actu vultis reddere grates, considerate reginam illam quam de mundo hoc sponsam sibi illi placuit eligere... Hanc, inquam, considerate... hanc exaltate, honorate, defendite, ut cum illa et in illa sponsa Deo placeatis et in eterna beatitudine cum illa regnando vivatis (1).» Tum vero maxime quum in filium aliquem terrena potestate inflatum incideritis, aut amantissimae Matris oblitum, aut suave eius imperium detrectantem, haec memoria ne excidant: «Ad vos pertinet... ut haec et huiusmodi... frequenter opportune importune suggeratis, et ut non dominum, sed advocatum, non privignum, sed filium se probet esse Ecclesiae consulatis (2). Nostri namque muneris est, idque praecipue nos decet, alia haec nobili paternoque sensu ab Anselmo dicta suadere atque in hominum animis defigenda curare: «Cum audio aliquid de vobis quod Deo non placet et vobis non expedit, si vos monere negligo, nec Deum timeo, nec vos diligo sicut debeo (3).»—Si autem auditum sit nobis *quia ecclesias, quae in manu vestra sunt, aliter tractatis quam illis expediat et animae vestrae*, tunc, Anselmum imitati, debemus iterum rogare et consulere et monere, «ut haec non negligenter mente pertractetis, et si quid vobis conscientia vestra in his corrigendum testabitur, corrigere festinetis (4).—Nihil enim est contemnendum quod corrigi possit, quia Deus exigit ab omnibus, non solum quod male agunt, sed etiam quod non corrigunt mala quae corrigere possunt. Et quanto potentiores sunt ut corrigant, tanto districtius exigit ab illis Deus, ut secundum potestatem misericorditer impensam bene velint et faciant... Si autem non omnia simul potestis, non debetis propter hoc quin a melioribus al meliora studeatis proficere, quia bona propo-

(1) *Epis.*, libr. III, ep. 57. (2) *Ibid.*, ep. 69. (3) *Ibid.*, lib. IV, ep. 52. (4) *Ibid.*, lib. IV, ep. 52.

sita et bonos conatus Deus solet benigne perficere et beata plenitudine retribuere (1).»

Haec aliaque id genus, ab ipso fortiter sapienterque regum et potentissimorum hominum auribus inculcata, sacris pastoribus Ecclesiaeque principibus apprime conveniunt, quibus veritatis, iustitiae, religionis est commissa defensio. Multa quidem attulit impedimenta dies, totque Nobis iniecti sunt laquei, ut iam vix reliquus sit locus ubi liceat expedite ac tuto versari. Dum enim impunitae rerum omnium licentiae fraena remittuntur, acri pertinacia compedibus Ecclesia constringitur, et, retento ad ludibrium libertatis nomine, novis in dies artibus omnis vestra clerique actio praepeditur, ita ut nihil habeat admirationis, *quod non omnia simul potestis* ad homines ab errore et vitiis revocandos, ad malas consuetudines removendas, ad veri rectique notiones in mentibus inserendas, ad Ecclesiam denique tot pressam angustiis relevandam.

Sed est cur animum erigamus. Vivit enim Dominus efficietque ut *diligentibus Deum omnia cooperentur in bonum* (2). Ipse a malis bona derivabit, eò splendidiores largiturus Ecclesiae triumphos, quo pervicacius nisa est opus Eius intercipere humana perversitas. Est hoc admirabile divinae Providentiae consilium; hae sunt in praesenti rerum ordine *investigabiles viae eius* (3), — *non enim cogitationes meae, cogitationes vestrae, neque viae vestrae, viae meae, dicit Dominus* (4) — ut ad Christi similitudinem Ecclesia in dies propius accedat et expressam referat Ipsius imaginem, tot ac tanta perpessi, ita ut quodammodo adimpleat *ea quae desunt passionum Christi* (5). Quocirca eidem in terris militanti haec est divinitus constituta lex, ut contentionibus, molestiis, angustiis, perpetuo exerceatur, quo vitae genere queat *per multas tribulationes.... intrare in regnum Dei* (6), et

(1) *Epist.*, lib. III, ep. 142. (2) *Rom.*, VIII, 28. (3) *Ibid.*, XI, 33. (4) *ISAI.* LV, 8. (5) *Coloss.*, I, 24. (6) *Act.*, XIV 21.

Ecclesiae in coelo triumphanti tandem aliquando se adiungere.

Ad rem Anselmus Matt hei locum illum: «Compuli Iesus discipulos suos ascendere in naviculam», sic explanat: Iuxta mysticam intelligentiam summam describitur Ecclesiae status ab adventu Salvatoris usque ad finem saeculi... Navis igitur IN MEDIO MARIS IACTABATUR FLUCTIBUS, dum Iesus in montis cacumine moraretur; quia ex quo Salvator in caelum ascendit, sancta Ecclesia magnis tribulationibus in hoc mundo agitata est, et variis persecutionum turbinibus pulsata, ac diversis malorum hominum pravitatibus vexata vitiisque multimode tentata. ERAT ENIM EI CONTRARIUS VENTUS, quia flatus malignorum spirituum ei semper adversatur, ne ad portum salutis perveniat; obruere eam nititur fluctibus adversitatum saeculi, omnes quas valet contrarietates ei commovens.» (1)

Vehementer igitur errant qui Ecclesiae statum sibi fingunt ac sperant omnium perturbationum expertem in quo rebus ad voluntatem fluentibus, nullo repugante sacrae potestatis auctoritati atque imperio, frui liceat quasi otio iucundissimo. Turpius etiam decipiuntur qui falsa et inani spe ducti potiundae huiusmodi pacis, Ecclesiae res et iura dissimulant, privatis rationibus postponunt, iniuste deminuunt, mundo, qui *totus in maligno positus est*, (2) assentantur per speciem captandae gratiae fautorum novitatis et conciliandae iisdem Ecclesiae, quasi lucis cum tenebris aut Christi cum Belial ulla possit esse conventio. Sunt haec aegri somnia quorum vanae species fingi nunquam desierunt, nec desinent quandiu aut ignavi milites erunt, qui, simul ac viderint hostem, abiecto scuto fugiant, aut proditores, qui festinent cum inimico pacisci, hoc est in re nostra cum Dei atque humani generis hoste infensissimo.

Vestrum igitur est, Venerabiles Fratres, quos chris-

(1) *Hom.*, III. (2) *I. IOAN.*, V, 19.

tianae plebis pastores ac duces divina Providentia constituit, curare pro viribus ut in pravum hunc morem prona aetas omittat, flagrante tam saevo in Religionem bello, turpi socordia torpescere, neutris in partibus esse, per ambages et compromissa divina atque humana iura pervertere, insculptamque in animo retineat certam illam ac definitam Christi sententiam: *Qui non est mecum, contra me est* (1) Non quod paterna caritate abundare minime oporteat Christi ministros, ad quos maxime pertinent Pauli verba *omnibus omnia factus sum, ut omnes facerem salvos* (2) aut quod nunquam deceat paullum etiam de suo iure decedere, quantum liceat, et animorum postulet salus. Offensionis huius nulla cadit in vos certe suspicio, quos Christi caritas urget. Verum aequa ista deditio nullam habet violati officii reprehensionem, atque aeterna veritatis et iustitiae fundamenta ne minimum quidem attingit.

Sic nempe factum legimus in Anselmi, seu potius in Dei Ecclesiaeque causa, pro qua illi tandiu fuit ac tam aspere dimicandum. Itaque, composito tandem diuturno dissidio, Decessor Noster, quem saepe memorabimus, Paschalis, his eum verbis extollit: «Hoc nimirum tuae caritatis gratia tuarumque orationum instantia factum credimus, ut in hac parte populum illum cui tua sollicitudo praesidet, miseratio superna respiceret.

De paterna vero indulgentia, qua idem Summus Pontifex sontes excepit, haec habet: «Quod autem..... adeo condescendimus, eo affectu et compassione factum noveris, ut eos qui iacebant erigere valeamus. Qui enim stans iacenti ad sublevandum manum porrigit numquam iacentem eriget, nisi et ipse curvetur. Ceterum, quanvis casui propinquare inclinatio videatur, statum tamen rectitudinis non amittit (3).»

Haec Nobis vindicantes a piissimo Decessore Nostro ad Anselmi solatium prolata, dissimulare nolumus ta-

(1) MATTH., XII, 30. (2) I. Cor., IX, 22. (3) In libro III *Epist. S. Anselmi*, ep. 140

men anxias animi dubitationes, quibus vel optimi inter sacros pastores aliquando detinentur in ancipiti consilio aut remissius agendi aut resistendi constantius. Cuius rei argumento esse possunt angores, trepidationes, lacrimae sanctissimorum hominum, quibus magis explorata erat animorum regiminis gravitas receptique in se periculi magnitudo. Luculentum vero testimonium Anselmi vita suppeditat, cui a grato pietatis et studiorum secessu, ad amplissima munia, difficillimis temporibus, uti diximus, adscito, fuerunt acerbissima quaeque subeunda. Cumque tot curis esset implicitus, nihil magis verebatur, quam ne suae populiue saluti, Dei honori, Ecclesiae dignitati satis foret per se consultum. His autem cogitationibus conflictatum animum, eumdenque propter defectionem plurimorum, e numero etiam sacrorum antistitum, gravi dolore incensum nihil magis recreabat, quam collocata in Dei ope fiducia et quaesitum in Ecclesiae sinu perfugium. Itaque *in naufragio positus... procellis irruentibus, ad sinum matris Ecclesiae* confugiebat, a Romano Pontifice petens *pium et promptum adiutorium et solamen* (1) Divino autem fortasse consilio factum est, ut singulari sapientia et sanctitate vir tot adversis urgeretur. Per eas enim aerumnas exemplo ac solatio nobis esse potuit in sacro ministerio laborantibus et in maximas difficultates coniectis, ita ut unicuique nostrum liceat idem sentire ac velle quod Paulus: «Libenter... gloriabor in infirmitatibus meis, ut inhabitet in me virtus Christi. Propter quod placeo mihi in infirmitatibus meis...; cum enim infirmor, tunc potens sum (2).» His non aliena sunt quae ad Urbanum II scribit Anselmus: «Sancte Pater, doleo me esse quod sum, doleo me non esse quod fui. Doleo me esse episcopum, quia, peccatis meis facientibus non ago episcopi officium. In loco humili aliquid agere videbar; in sublimi positus praegrandi

(1) *Epist.*, lib. III, ep. 37. (2) *II Cor.*, XII, 9, 10.

onere pressus nec mihi fructum facio, nec utilis alicui existo. Oneri quidem succumbo, quia virium, virtutum, industriae, scientiae tanto officio competentium inopiam; plusquam credibile videatur, patior. Curam importabilem cupio fugere, pondus relinquere; Deum e contrario timeo offendere. Timor Dei illud me suscipere compulit, timor idem onus idem me retinere compellit... Nunc, quia voluntas Dei me latet, et quid agam nescio errabundus suspiro, et quem rei finem imponere debeam ignoro (1).»

Divinae sic bonitati placuit, vel eximiae sanctitatis viros non ignorare, quae sua sit naturalis infirmitas ut persuasum sit omnibus, si quid ipsi praeclare egerint, id supernae virtuti esse totum tribuendum, atque ut per animi demissionem adducantur homines ad Ecclesiae auctoritatem impensiore studio colendam. Id Anselmo aliisque contigit episcopis pro Ecclesiae libertate ac doctrina dimicantibus, duce Sede Apostolica; qui obedientiae suae hunc fructum retulerunt, ut ex certamine victores discederent, suoque exemplo divinam sententiam confirmarent: *vir obediens loquetur victoriam* (2). Consequendi autem huiusmodi praemii spes maxima illis affulget, qui Christi personam gerenti sincero animo pareant in iis omnibus, quae aut regimen animorum spectent aut administrationem christianae reipublicae aut alia cum his aliqua ratione coniuncta; *quoniam de Sedis Apostolicae auctoritate pendent filiorum Ecclesiae directiones et consilia* (3).

Hoc genere laudis Anselmus quantum praestiterit, quo ardore, qua fide coniunctionem cum Petri Sede retinuerit, ex his licet colligere, quae ad eundem Paschalem Pontificem ab eo scripta leguntur: «Quanto studio mens mea Sedis Apostolicae reverentiam et obedientiam pro sua possibilitate amplectatur, testantur multae et gravissimae tribulationes cordis mei, soli

(1) Epistol. lib. III, ep. 37. (2) Prov. XXI. 28. (3) Epist., lib. IV, ep. 1.

Deo et mihi notae.... A qua intentione spero in Deo, quia nihil est quod me retrahere possit. Quapropter in quantum mihi possibile est, omnes actus meos eiusdem auctoritatis dispositioni dirigendos, et ubi opus est, corrigendos volo committere (1).

(Prosequetur.)

SECRETARIA DE BREVES

La nueva disciplina sobre Rescriptos de Gracia á tenor de los cap. III y VII del «Ordo servandus in Romana Curia: Normae peculiare», por disposición de Su Santidad el Papa Pío X

Se establece en el cap. III, art. 1.º, n. 6 que á partir del 3 de Noviembre de 1908 los Rescriptos, dispensas y demás gracias que se reciban de la Santa Sede, observado lo dispuesto en el n. 4.º anterior, surtirán efecto no obstante que el obtentor esté pública ú ocultamente incurso en censura, á no ser que se trate de excomulgado *nominatim*, ó *nominatim* suspenso *a divinis* por el Sumo Pontífice.

En el cap. VII, art. 3, n.21 se declara la forma en que serán concedidas las dispensas matrimoniales de grados menores (que se enumeran en el número 19) añadiendo serán válidas como si fuesen concedidas *ex motu proprio et ex certa scientia*, sin que puedan ser impugnadas ni por obrepción ni por subrepción.

Veáanse los textos á que nos referimos.

Cap. III, art. 1.º, n. 4.—Si forma gratiosa, (*rescripta sint exarata*), *executorem suapte natura non postulant. Exhibenda tamen Ordinario sunt, qui ea suo recognitionis rescripto roboret si de rebus agatur publicis, cuius generis indulgentiae sunt communiter impertitae, sacrae reliquiae publicae venerationi proponendae, aliaque huiusmodi; aut si comprobare condiciones quasdam oporteat, uti loci decorem in sacellis privatis, aliaque id genus.*

(1) Epist. lib. IV, ep. 1.

Si vero commissoria forma rescripta expresa sint, opus habent executore. Nec licet Ordinario executionem detrectare, nisi forte horum alterutrum occurrat, ut, aut manifesto vitiosae, hoc est obreptitiae vel subreptitiae sint praeces, aut qui gratiam impetravit adeo videatur indignus, ut aliorum offensionem futura sit indulti concessio. Haec si accidant, Praelatus, intermissa executione, statim ea de re certiores faciet Apostolicam Sedem.

Num. 6. Servatis, tum quae superiore *num. 4* statuta sunt circa rescriptorum executionem, tum necessariis conditionibus ad sacras indulgentias lucrandas; a die 3 Novembris 1908, quo die incipient vim legis habere praescripta in Constitutione *Sapientis consilio*, gratiae ac dispensationes omne genus a Sancta Sede concessae, etiam censura irretitis, ratae sunt ac legitimae nisi de iis agatur qui nominatim excommunicati sint, aut a Sancta Sede nominatim pariter poena suspensionis a divinis mulctati.

Cap. VII, art. 3. núm. 19.—Dispensationes *gradus minoris* sunt ab impedimentis:

a) consanguinitatis et affinitatis tertii et quarti gradus lineae collateralis, sive aequalis sive inaequalis, hoc est quarti gradus mixti cum tertio, et quarti vel tertii mixti cum secundo;

b) affinitatis in primo gradu, et in secundo simplici vel mixto cum primo, ubi hoc impedimentum ex illicito commercio procedat;

c) cognationis spiritualis cuiusvis generis;

d) publicae honestatis, sive per sponsalia sive per matrimonium ratum, super quod iam dispensatum sit, fueritque solutum.

Núm. 21. Dispensationes a minoribus impedimentis concedentur omnes *ex rationabilibus causis a S. Sede probatis*. Sic vero concessae perinde valebunt ac si *ex motu proprio et ex certa scientia* impertitae sint; ideoque nulli erunt impugnationi obnoxiae sive obreptionis vitio, sive subreptionis.

SAGRADA CONGREGACIÓN DE RITOS

A falta de aceite, el Obispo puede permitir la cera de abejas para el alumbrado del Santísimo.

(Romana.—27 Novembris 1908.)

Nuper ex postulatum est a sacra Rituum Congregatione:
An lampades, quae ardere debent ante altare et tabernaculum

in quo asservatur sanctissimum Eucharistiae sacramentum, nutrirí possint ex cera apum, saltem in maxima parte, quae adhibetur in candelis praescriptis ad Missae celebrationem, juxta mentem dec. S. R. C. *Plurium dioecesium* diei 14 Decbris 1094?

Et sacra eadem Congregatio, ad relationem subscripti Secretarii, exquisita Commissionis liturgicae sententia, omnibus accurate perpensis proposito dubio ita respondendum censuit:

In defectu olei tolerari posse, et remittendum esse prudentiae Episcopi, juxta decretum n. 3121. *Plurium dioecesium* 14 Julii 1864. Atque ita rescripsit die 27 Nov. 1908.

S. Card. Cretoní, *Praefectus*.

ADMINISTRACIÓN DE SANTA CRUZADA

AVISO

Por disposición del M. I. Sr. Vicario Capítular de este Obispado dejarán de percibir las Iglesias la mensualidad del mes de Junio de este año por no haber fondos de Cruzada para cubrir lo que por este concepto descuenta el Estado, debiendo firmar los interesados los recibos del material para justificación de las cuentas de la Habilitación.

Lo que se hace saber para conocimiento de los señores Curas párrocos y demás encargados de las fábricas á fin de que les sirva de justificante este documento en sus respectivas cuentas.

Burgo de Osma 8 de Junio de 1909.

El Administrador Delegado,
Protasio Felix Rubio.